

Ár 2012, þriðjudaginn 18. desember er fundur haldinn í úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki.

Mætt eru: Haukur Guðmundsson, formaður, Geir Arnar Marelsson, Hildigunnur Hafsteinsdóttir, Jóhann Tómas Sigurðsson og Oddur Ólason.

Fyrir er tekið **mál nr. 54/2011**:

M
gegn
F

og kveðinn upp svohljóðandi

ú r s k u r ð u r :

I.

Málsmeðferð.

Málsaðilar eru M, hér eftir nefndur sóknaraðili, annars vegar og F, hér eftir nefndur varnaraðili, hins vegar.

Málið barst úrskurðarnefndinni 23. ágúst 2011, með kvörtun sóknaraðila dagsettri 22. ágúst 2011. Með bréfi nefndarinnar, dagsettu 23. ágúst 2011, var kvörtunin send varnaraðila og honum gefinn kostur á að tjá sig um hana og skýra sjónarmið sín. Svör varnaraðila bárust þann 16. september 2011. Var bréfið sent sóknaraðila með bréfi nefndarinnar, dagsettu 19. september 2011, og honum gefinn kostur á að koma á framfæri athugasemdum sínum. Athugasemdir bárust ekki frá sóknaraðila. Málinu var vísað frá nefndinni með úrskurði, dags. 1. nóvember 2011.

Sóknaraðili fór fram á að málið yrði endurupptekið, með bréfi til nefndarinnar, dagsettu 23. maí 2012. Þann 24. maí 2012 var sóknaraðila tilkynnt að málið yrði endurupptekið að því tilskyldu að sóknaraðili myndi forma kröfugerð sína skýrar. Þann 6. júní barst svör frá sóknaraðila. Bréfið var sent varnaraðila, með bréfi nefndarinnar, dagsettu 7. júní 2012, og honum gefinn kostur á að tjá sig um það og skýra sjónarmið sín. Svör bárust frá varnaraðila, með bréfi dagsettu 19. júlí 2012. Var bréfið sent sóknaraðila, með bréfi nefndarinnar, dagsettu 8. ágúst 2012, og honum gefinn kostur á að koma á framfæri athugasemdum sínum. Athugasemdir bárust ekki frá sóknaraðila.

Málið var tekið fyrir á fundi nefndarinnar 18. desember 2011.

II.

Málsatvik.

Þann 7. september 2007 var Bílasamningur kaupleiga, nr. X gerður. Sóknaraðili var tilgreindur leigutaki, FF var leigusali en seljandi var Hekla hf. FF hefur nú sameinast varnaraðila á grundvelli 1. mgr. 106. gr. laga nr. 161/2002 um fjármálafyrirtæki. Varnaraðili hefur tekið við öllum réttindum og skyldum FF.

Samkvæmt samningnum var leigumunur bifreiðin A. Kaupverð samkvæmt samningnum var kr. 1.408.788. Innborgun var kr. 50.000, stofngjald var kr. 27.832, umsýslugjald var kr. 5.000 og sammingsverð var kr. 1.391.620. Fyrsti gjalddagi var

tilgreindur 7. október 2007 og fjöldi gjalddaga var 84. Samningstími var til 7. september 2014 og leiga var greidd eftir á. III kafli samningsins fjallaði um leigu. Mánaðarleg leiga m.v. ISK var kr. 19.250. Kaupverð í lok samnings miðað við ISK var kr. 1000. Samningurinn var 100% gengistryggður miðað við myntkörfuna F2, sem var CHF 50% og JPY 50%. Endanleg fjárhæð í myntkörfunni á kaupdegi réðist af kaupgengi á útgreiðsludegi samnings. Leiga miðaðist við myntkörfuna F2 og réðist af sölugengi hverju sinni.

Þann 28. október 2008 var samþykkt skuldbreyting á samningi nr. X þannig að næstu fjórir gjalddagar skyldu verða í formi vaxtagreiðslna frá og með nóvember 2008. Samningurinn skyldi lengjast sem nam þessum fjórum vaxtagjalddögum og fyrsti gjalddagi afborgana og vaxta yrði í mars 2009. Að öðru leyti héldust samningsskilmálar óbreyttir. Þann 19. febrúar 2009 var gert samkomulag um skilmálabreytingu. Skyldu átta næstu greiðslur vera í formi innágreiðslna. Samningurinn skyldi lengjast sem nam þessum átta innágreiðslum. Tiltekið var að samningurinn skyldi eftir sem áður vera gengistryggður.

Þann 5. nóvember 2009 var gerð yfirlýsing um yfirtöku bílasamnings. B, yfirtók frá og með 5. nóvember 2009 allar skuldbindingar fyrri leigutaka, þ.e. sóknaraðila, og sjálfskuldarábyrgðaraðila hans gagnvart varnaraðila samkvæmt leigusamningnum. Heildarstaða samningsins við yfirtökuna var kr. 2.428.297 og samningurinn var í skilum.

Samkvæmt ökutækjaskrá hefur FF verið eigandi bifreiðarinnar A frá 7. september 2007. Hafði sóknaraðili bifreiðina til umráða frá 7. september 2007 til 6. nóvember 2009, þegar B fékk bifreiðina til umráða.

Þann 31. mars 2011 barst sóknaraðila endurútreikningur á samningi X, í samræmi við dóma Hæstaréttar nr. 92/2010, 153/2010 og 471/2010. Í endurútreikningnum kom fram að staða samnings fyrir dóma Hæstaréttar hefði verið kr. 0, höfuðstóll samkvæmt endurútreikningi var kr. 0, vextir á höfuðstól frá síðasta útsenda gjalddaga til 31. mars 2011 var kr. 0 og staða veltureiknings var kr. -47.102. Tekið var fram að veltureikningur væri safn gjalddaga út frá nýjum vaxtaforsendum og greiðslna frá skuldara. Vangreiðslur sem og ofgreiðslur væru vaxtareiknaðar í samræmi við dóm Hæstaréttar nr. 471/2010.

Sóknaraðili skaut málinu til nefndarinnar með kvörtun dagsettri 22. ágúst 2011. Málinu var vísað frá með úrskurði, dagsettum 1. nóvember 2011. Þann 13. febrúar 2012 sendi sóknaraðili varnaraðila bréf þar sem formlega var óskað eftir greiðslu vegna samnings X. Farið var fram á greiðslu frá varnaraðila að fjárhæð kr. 1.304.160. Ekki bárust svör frá varnaraðila. Sóknaraðili fór fram á að málið yrði endurupptekið þann 23. maí 2012.

III.

Umkvörtunarefni.

Um kröfugerð vísar sóknaraðili til kröfu í bréfi, dags. 13. febrúar 2012, sem sent var varnaraðila. Með bréfinu krafðist sóknaraðili greiðslu vegna samnings X, í samræmi við dóma Hæstaréttar Íslands í málum nr. 92/2010, 153/2010 og 471/2010 og dreifibréf Fjármálaeftirlitsins, dags. 30. ágúst 2010, um eðlilega og heilbrigða viðskiptahætti við framkvæmd uppgjörs í kjölfar riftunar á kaupleigusamningum á bifreiðum. Fer sóknaraðili fram á greiðslu frá varnaraðila að fjárhæð kr. 1.304.160. Krefst sóknaraðili almennra vaxta frá 7. október 2007 til 31. mars 2011 og almennra

vaxta og dráttarvaxta frá 31. mars 2011 á grundvelli III. kafla laga nr. 38/2001 um vexti og verðtryggingu.

Sóknaraðili óskar eftir því að blað um yfirlýsingu bílasamnings verði athugað. Þar komi fram að B og FF hafi komist að samkomulagi um að B yfirtaki allar skuldbindingar fyrri leigutaka en ekki hafi verið gerður nýr samningur við hann. B hafi yfirtekið lánið með þeim forsendum að sóknaraðili greiddi inn á lánið kr. 200.000 sem hún hafi gert. Hann hafi verið að kaupa bílinn á kr. 2.428.297. Eftir að lögin hafi verið sett og lánið hafi verið endurútreiknað standi það í kr. 1.124.137 og mismunurinn eigi ekki að fara á nýja kaupandann þar sem hann hafi tekið við samningnum þegar hann hafi staðið í kr. 2.428.297 heldur til sóknaraðila. Það hafi verið sóknaraðili sem hafi lent í allri hækkuninni.

Sóknaraðili kveðst ekki hafa fengið svör eða skýringar frá FF nema að hún ætti inni hjá þeim kr. 47.102, sem hún hafi ekki leyst út. Þar sem sóknaraðila hafi fundist það furðulegt kveðst hún hafa leitað til umboðsmanns skuldara þar sem hagfræðingur hafi farið yfir alla pappíra og hafi verið sammála sóknaraðila um að útreikningur FF væri ekki réttur og að upphæðin á milli ætti að renna til sóknaraðila. Lögfræðingar umboðsmanns skuldara hafi einnig verið á sömu skoðun. Bendir sóknaraðili á að þeir hafi sagt sér að sambærileg mál sem þeir hafi séð hjá t.d. L hafi ekki verið túlkuð á þennan hátt. Sóknaraðili kveðst ekki skilja að FF geti túlkað lögin með sínum hætti og að það sé hending hjá hvoru fjármögnunarfyrirtækinu viðskiptavinur hafi verið miðað við hvernig endurútreikningurinn komi út.

IV.

Athugasemdir varnaraðila.

Varnaraðili krefst þess aðallega að öllum kröfum sóknaraðila verði vísað frá. Til vara er þess krafist að öllum kröfum sóknaraðila verði hafnað.

Til stuðnings aðalkröfu sinni vísar varnaraðili til b-, d- og e-liða 6. gr. samþykktu fyrir úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki.

Varnaraðili bendir á að samkvæmt d-lið samþykktanna fjalli nefndin ekki um ágreiningsmál sem séu til meðferðar almennra dómstóla. Í lögum nr. 151/2010 um breytingu á ákvæðum laga nr. 38/2001 um vexti og verðtryggingu hafi verið kveðið á um hvernig staðið skyldi að endurreikningi lána sem hafi innihaldið ólögmgæta gengistryggingu. Með dómi Hæstaréttar í máli nr. 600/2011 hafi Hæstiréttur vikið frá ákvæðum laganna og hafi talið ákvæði þeirra um að endurreikna lán með Seðlabankavöxtum frá lántökudegi væri afturvirk. Hæstiréttur hafi sett nokkur skilyrði fyrir þessari niðurstöðu sinni og hafa lögfræðingar deilt um fordæmisgildi dómsins og hafi ekkert fjármálafyrirtæki hafið endurútreikning á grundvelli þessa dóms. Í framhaldi hafi fjármálafyrirtæki sem aðilar séu að Samtökum fjármálafyrirtækja fengið undanþágu hjá Samkeppniseftirlitinu til þess að meta fordæmisgildi dómsins, finna út hvaða álitafnum þurfi að svara svo hægt sé að ljúka endurreikningi lána sem innihaldi ólögmgæta gengistryggingu auk þess að finna dómsmál sem svarað gætu þessum álitafnum. Umboðsmaður skuldara, Talsmaður neytenda og framkvæmdastjóri Neytendastofu hafi komið að þessu samráði fyrir hönd lántaka.

Varnaraðili bendir einnig á að síðan hafi gengið dómar sem takmarki verulega fordæmisgildi framangreinds dóms Hæstaréttar. Í fyrsta lagi sé um að ræða dóm héraðsdóms Vesturlands í máli nr. E-116/2011, þar sem dómurinn hafi komist að því að niðurstaða Hæstaréttar í máli nr. 600/2011 ætti ekki við. Einnig hafi fallið dómur í

Hæstarétti í máli nr. 524/2011, þar sem dómurinn hafi komist að því að fordæmi dómsins í máli 600/2011 ætti ekki við heldur skyldi endurreikna lánið með Seðlabankavöxtum frá upphafi í samræmi við ákvæði laga nr. 151/2010.

Varnaraðili bendir á að niðurstaða samráðshópsins liggi fyrir og hafi samráðinu verið slitið þann 28. júní sl. Talin hafi verið þörf á að höfða 11 dómsmál til þess að svara þeim álitaefnum sem samráðshópurinn telji að þurfi að svara svo hægt sé að ljúka endurreikningi ólögðra gengislána. Varnaraðili vill einnig benda á að hann reki prófmál fyrir héraðsdómi Reykjavíkur um reikniaðferðir við endurútreikning bílasamninga, mál Samvirkni ehf. gegn Landsbankanum og fari málflytningur fram í byrjun september.

Varnaraðili telur ljóst af framansögðu að ágreiningsefni um réttan endurreikning lána sem innihaldi ólögðra gengistryggingu séu mjög flókin og séu prófmál til að svara öllum spurningum um reikniaðferðir til meðferðar hjá almennum dómstólum. Það sé því mat varnaraðila að d-liður 6. gr. samþykktanna eigi við í máli þessu.

Varnaraðili vísar einnig til e-liðar 6. gr. samþykktanna. Að mati varnaraðila sé kröfugerð sóknaraðila svo óskýr að hún sé ekki tæk til úrskurðar, málsatvik illa upplýst og byggt á bréfi FME til fjármálafyrirtækja sem hafi leyfi til eignaleigu. Þar komi fram að skuldari eigi að njóta góðs af þeim hagnaði sem myndist þegar bifreið sé seld á hærra verði en matsverð hennar hljóði á um samkvæmt uppgjöri. Upplýst sé í málinu að engin sala hafi farið fram á bifreiðinni heldur hafi annar aðili yfirtekið leigusamning sóknaraðila með hennar samþykki og því ljóst að efni bréfs FME eigi ekki við í máli þessu. Um einfalda skuldskeytingu hafi verið að ræða á samningnum.

Bendir varnaraðili á að samkvæmt útprentun úr ökutækjaskrá sjáist að FF sé eigandi bifreiðarinnar og sóknaraðili umráðamaður hennar. Hefði bifreiðin verið seld væri FF ekki skráður eigandi hennar. Við sölu hefði eigandinn (FF) fengið andvirði hennar greitt til sín og að mati varnaraðila geti FME ekki lagt þá skyldu á eigandann að endurgreiða hluta kaupverðsins þar sem eignarrétturinn sé varinn af 72. gr. stjórnarskrárinnar og söluandvirðið sé eign seljandans.

Varnaraðili vísar til þess að engar lagatilvísanir eða málsástæður séu til stuðnings kröfu sóknaraðila og því ómögulegt fyrir varnaraðila að taka til varna í málinu. Einnig sé kröfugerðin svo óskýr að úrskurðarnefndin geti ekki orðað niðurstöðu sína í samræmi við hana. Sóknaraðili vísar til bréfs FME um eðlilega og heilbrigða viðskiptahætti við framkvæmd uppgjors í kjölfar riftunar á kaupleigusamningum á bifreiðum. Eins og að framan greini þá eigi þetta bréf ekki við um viðskipti sóknaraðila við varnaraðila og einnig sé rétt að benda á að samningnum hafi ekki verið rift heldur hafi hann verið yfirtekinn af þriðja aðila.

Vísar varnaraðili til þess að kröfugerð sóknaraðila „um að FF endurreikni aftur eins og á að gera samkvæmt FME og borgi mismuninn á milli + vexti“ uppfylli ekki skilyrði b-liðar 6. gr. samþykktanna þar sem segi að nefndin fjalli ekki um kröfu viðskiptamanns sem ekki verði metin til fjár. Ekki komi fram í kvörtuninni hvernig sú fjárhæð sem fram komi í tölvupósti varnaraðila sé fundin og ekki sé reynt að sýna fram á hvernig reikniaðferð varnaraðila sé röng né sé lagður fram nýr endurreikningur af hálfu varnaraðila sem styðji kröfugerð hans og varnaraðili gæti þá tekið afstöðu til. Rökstuðningur fyrir kröfunni sé að gerð sé krafa um endurútreikning eins og eigi að framkvæma hann samkvæmt FME. Tilvitnað bréf FME segi ekkert til um það hvernig fjármálafyrirtæki eigi að endurreikna gengistryggð lán en kveðið sé á um það í lögum

nr. 38/2001 um vexti og verðtryggingu. Sóknaraðili útskýrir ekki þá fjárkröfu sem hún geri í málinu né hvaða vaxta hún sé að krefjast á endurútreikninginn. Sé því ljóst að skilyrði b-liðar 4. gr. samþykktanna sé ekki uppfyllt.

Varakrafa varnaraðila byggist á því að endurútreikningurinn á bílasamningnum sé í samræmi við dóma Hæstaréttar í málum nr. 92/2010 og 471/2010, lög nr. 38/2001, sbr. lög nr. 151/2010, ákvæði bílasamnings aðila og meginreglur kröfuréttar.

Varnaraðili bendir á að endurútreikningur FF byggist á ákvæðum laga nr. 38/2001, einkum 18. gr. laganna og hafi sóknaraðili ekki sýnt fram á með lagarökum, nýjum endurreikningi eða framlögðum gögnum að endurreikningurinn sé rangur.

Vísar varnaraðili til þess að í ljósi framangreinds hafi FF endurreiknað greiðsluflæði samnings sóknaraðila. Þar sé samningurinn endurreiknaður eins og hann hefði borið vexti samkvæmt 4. gr. laga nr. 38/2001 frá upphafi. Í skjalinu sé einnig fundinn út nýr höfuðstóll samningsins með því að draga endurreiknaða afborgun frá upphaflegum höfuðstól á hverjum gjalddaga. Í skjalinu Veltureikningur komi skýrt fram hvernig raunverulegar afborganir mæti endurreiknuðum afborgunum miðað við hvern innborgunardag. Á grundvelli 3. gr. almennra samningsskilmála bílasamnings FF séu reiknaðir vextir skv. 4. gr. laga nr. 38/2001 á samninginn, séu greiðslur sóknaraðila á gjalddögum lægri en endurreiknaðir gjalddagar. Á sama grundvelli séu reiknaðir vextir skv. 4. gr. laga nr. 38/2001 hafi sóknaraðili greitt síðar en samningsbundinn gjalddagi kveði á um. FF byggi á því að heimilt sé að ráðstafa afborgunum hverju sinni fyrst upp í kostnað og áfallna vexti áður en þeim verði ráðstafað upp í höfuðstól samningsins. Fyrir þeirri aðferð liggi fjöldamörg fordæmi dómstóla og ekki sé ágreiningur meðal fræðimanna um að kröfuhafi eigi ótvírætt slíkan rétt.

Varnaraðili bendir á að endurreikningur FF sé í samræmi við tilmæli sem Fjármálaeftirlitið og Seðlabanki Íslands hafi sent þann 30. júní 2010, vegna óskuldbindandi gengistryggingarákvæða. Í tilmælunum sé mælt til þess að fjármálafyrirtæki endurreikni samninga á þá leið að í stað gengistryggingar og erlends vaxtaviðmiðs eigi að miða við vexti samkvæmt 18 og 4. gr. laga nr. 38/2001, nema aðilar semji um annað. Í svarbréfi Seðlabanka Íslands til umboðsmanns Alþingis vegna fyrirspurnar þess síðarnefnda um tilmælin birtast áhyggjur bankans á fjármálastöðugleika og hagkerfinu í heild m.a. í eftirfarandi tilvísun: „*Óvissan um vaxtakjör af áður gengistryggðum lánum í íslenskum krónum sem Hæstiréttur dæmdi ólögmat, kann að [sic] koma sér vel fyrir einstök fyrirtæki og einstaklinga, en getur hins vegar haft hörmulegar afleiðingar fyrir þorra fólks, leiði hún til þess að fjármálafyrirtæki falli eða standi svo tæpt að ríkissjóður verði að leggja því til umtalsvert eigið fé. Seðlabankanum ber að líta til hagsmuna heildarinnar. Það var sameiginlegt mat Seðlabankans og fjármálaeftirlitsins [sic] að stöðugleiki fjármálakerfisins væri í húfi og leggja þyrfti til einhvern sameiginlegan grundvöll meðan skorið væri úr réttaróvissu.*“

Varnaraðili bendir á að stjórnvöld hafi talið að með dómum Hæstaréttar væri stöðugleika fjármálakerfisins ógnað og hafi af þeim sökum lagt hart að fjármálafyrirtækjum að hefja endurreikning sem fyrst til að draga úr þeirri óvissu sem uppi hafi verið. Á grundvelli framangreindra tilmæla hafi FF hafið undirbúning endurreiknings bílasamninga viðskiptavina sinna. Með dómi Hæstaréttar í máli nr.

471/2010 hafi verið tekið undir tilmælin en niðurstaða dómsins hafi verið sú að reikna ætti bílasamninga með þeim vöxtum sem tilgreindir séu í 4. gr. laga nr. 38/2001.

Varnaraðili bendir á að umboðsmaður skuldara hafi eftirlit með endurreikningi fjármálafyrirtækja samkvæmt reglugerð nr. 178/2011 um eftirlit umboðsmanns skuldara með endurútreikningum fjármálafyrirtækja á gengislánunum neytenda. Umboðsmaður skuldara hafi gert athugun á útreikningi varnaraðila og ekki talið ástæðu til að gera athugasemdir við hann. Í framhaldi af athugun umboðsmanns skuldara hafi efnahags- og viðskiptaráðuneytið gefið út fréttatilkynningu þar sem segi m.a. að sérstakt ánægjuefni sé að ekki virðist dæmi um að endurreiknað hafi verið í ósamræmi við ákvæði laganna.

Varnaraðili bendir á að sóknaraðili virðist byggja kröfu sína á því að bifreiðin hafi verið seld og að hún eigi að njóta hækkunar á söluverði hennar á grundvelli bréfs Fjármálaeftirlitsins um framkvæmd uppgjörs í kjölfar riftunar á kaupleigusamningum á bifreiðum. Að mati varnaraðila eigi efni þessa bréfs ekki við í þessu máli. Bifreiðin hafi aldrei verið seld heldur hafi leigusamningur sóknaraðila verið yfirtekinn af B. Skjalið sem sóknaraðili hafi skrifað undir heiti yfirlýsing um yfirtöku bílasamnings og sé efni samningsins í samræmi við það að bílasamningurinn hafi verið yfirtekinn og engin sala á bifreiðinni hafi farið fram. Þar segi að B og FF hafi komist að samkomulagi um að B yfirtaki frá og með 5. nóvember 2009 allar skuldbindingar fyrri leigutaka (sóknaraðila) gagnvart FF samkvæmt tilgreindum leigusamningi. Með undirritun sóknaraðila á skjalið hafi hún samþykkt að B tæki yfir leigusamninginn. Þar sem bifreiðin hafi ekki verið seld hafi ekki verið um neinn söluhagnað að ræða sem sóknaraðili hafi átt að njóta.

Varnaraðili vísar til þess að þegar yfirtakan hafi farið fram hafi samningurinn staðið í kr. 2.428.297. Sú fjárhæð sé ekki söluverð bílsins og heldur ekki markaðsverð hans. Sóknaraðili hafi ekki sýnt fram á í málinu að raunvirði bílsins hafi verið meira en staða samningsins endurútreiknaður og heldur varnaraðili því fram að jafnvel þótt lítið yrði svo á að FF hafi selt bifreiðina til B þá hafi verðmæti bifreiðarinnar ekki verið meira en endurútreiknuð staða leigusamningsins og því hafi ekki verið um neinn söluhagnað að ræða sem sóknaraðili ætti að njóta. Bifreiðin hafi verið keypt ný þann 7. september 2007 á kr. 1.408.788 og sé ljóst að markaðsverð bifreiða lækki á milli ára en sóknaraðili haldi því fram að verðmæti bifreiðarinnar hafi hækkað um rúmlega kr. 1.000.000 á tveimur árum. Það fái ekki staðist og samkvæmt upplýsingum frá Heklu hf. sé líklegt markaðsverð bílsins kr. 1.000.000 á yfirtökudegi.

Varnaraðili vísar til þess að í 7. mgr. 18. gr. laga nr. 38/2001 komi fram að þegar aðilaskipti hafi orðið að lánasamningi skuli hver skuldari eiga sjálfstæðan rétt gagnvart kröfuhafa til leiðréttingar á greiðslum þeim sem þeir hafi innt af hendi vegna lánsins, svo og rétt eða skyldu til leiðréttingar á höfuðstól lánsins vegna áhrifa gengistryggingar. Í þessu felist að FF hafi endurreiknað samning sóknaraðila frá 7. september 2007 til 5. nóvember 2009, með hliðsjón af þeim skilmálabreytingum sem gerðar hafi verið á samningum á þeim tíma. Í samræmi við yfirlýsinguna um yfirtöku bílasamningsins hafi nýi leigutakinn, B, tekið yfir leigusamninginn. Síðan hafi samningurinn verið endurreiknaður af FF gagnvart B og þá sé upphafsstaða hans samnings kr. 2.428.297, í samræmi við ákvæði laga nr. 38/2001. Sóknaraðili geti ekki gert kröfu til þess að fá hlutdeild í endurreikningi B.

Varnaraðili vísar til þess að þessi framkvæmd FF hafi verið staðfest í dómsmáli, sbr. dómur Hæstaréttar í máli nr. 113/2012.

Varnaraðili bendir á að samkvæmt 18. gr. laga nr. 38/2001 hafi það engin áhrif á endurútreikninginn hvert sé markaðsvirði undirliggjandi eignar, t.d. bifreiðar eða íbúðar sem seld sé eða leigð, eins og í þessu máli.

Bendir varnaraðili á að mati FF komi sú meginregla fram í 18. gr. laga nr. 38/2001 að tryggja að endurgreiðsla vegna endurútreiknings samnings gangi til þess aðila sem hafi ofgreitt og orðið fyrir tjóni. Að mati FF sé það forsenda fyrir endurgreiðslu að skuldari hafi orðið fyrir tjóni vegna þess að hann hafi ranglega innt af hendi of háa fjárhæð, sbr. ákvæði 5. mgr. 18. gr. laga nr. 38/2001. Það sé einungis í þeim tilvikum sem hugsanlegar endurgreiðslur geti komið til. Sé þessum skilyrðum 5. mgr. 18. gr. laga nr. 38/2001 ekki fullnægt hafi ekkert tjón átt sér stað og þá komi önnur ákvæði laganna ekki til skoðunar.

Varnaraðili vísar til þess að í málinu liggja fyrir ítarlegur endurreikningur á samningnum og hafi sóknaraðili ekki sýnt fram á það með málatilbúnaði sínum eða framlögðum gögnum að hann sé rangur.

V.

Niðurstaða.

Ágreiningur aðila lýtur að endurreikningi og endurgreiðslu samkvæmt Bílasamningi kaupleigu, nr. X, sem gerður var þann 7. september 2007.

Í 6. gr. samþykktar fyrir úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki er fjallað um mál sem nefndin fjallar ekki um. Fram kemur í e-lið 6. gr. samþykktanna að nefndin fjalli ekki um mál sem eru það óljós, illa upplýst eða kröfur aðila svo óskýrar að þau séu ekki tæk til úrskurðar.

Sóknaraðili krefst greiðslu úr hendi varnaraðila að fjárhæð kr. 1.304.160 auk almennra vaxta frá 7. október 2007 til 31. mars 2011 og almennra vaxta og dráttarvaxta frá 31. mars 2011 á grundvelli III. kafla laga nr. 38/2001 um vexti og verðtryggingu. Í kvörtun sóknaraðila til nefndarinnar er ekki nánar lýst á hverju sóknaraðili byggi umrædda fjárhæð eða á hvaða lagagrundvelli hún krefjist hærri endurgreiðslu en varnaraðili reiknaði að fjárhæð kr. 47.102. Rökstyður sóknaraðili kröfu sína með vísan til dreifibréfs Fjármálaeftirlitsins og með því að mismunur á kr. 2.428.297 og kr. 1.124.137 eigi ekki að fara til nýs leigutaka, B, þá vísar sóknaraðili einnig til orða starfsmanna umboðsmanns skuldara, en um þau samskipti hafa ekki verið lögð fram nein gögn, sem varpað gætu ljósi á forsendur fyrir kröfugerð sóknaraðila.

Rökstuðningur sóknaraðila skýrir ekki framangreinda kröfugerð, þ.e. á hvaða lagagrundvelli sóknaraðili byggi kröfu sína eða á hverju útreikningur kröfunnar byggi. Í ljósi framangreinds verður ekki hjá því komist að vísa kröfu sóknaraðila frá, með vísan til e-liðar 6. gr. samþykktar fyrir úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki.

Ú r s k u r ð a r o r ð:

Kröfu sóknaraðila, M, á hendur varnaraðila, F, er vísað frá úrskurðarnefndinni.

Reykjavík, 18. desember 2012.

Haukur Guðmundsson

Geir Arnar Marelsson

Jóhann Tómas Sigurðsson

Hildigunnur Hafsteinsdóttir

Oddur Ólason